

Fru Bertha rystede benægtende paa Hovedet.

„De tager fejl, Enslev! De vil aldrig opleve, at jeg gaar Deres Fjenders Ærende. Men De er bleven lidt slem til at miskende Deres Venner. Det har jeg forøvrigt sagt Dem før . . . Mon De kan huske den Samtale, vi førte med hinanden i Sommer? Det var Dagen efter det store Strige-Møde. De lod mig dengang høre for, hvad De kaldte mit Sortsyn paa Udviklingen, og da jeg forsøgte at forklare Dem mine Ængstelser, vendte De det døde Øre til. Jeg tænkte derfor bagefter, at jeg maaske virkelig saae for mistrøstig paa vore Forhold. Men hvad jeg siden har set og oplevet, har ikke kunnet berolige mig. Jeg føler mig mere og mere overbevist om, at vi glider hen imod en frygtelig Katastrofe. Mine private Sorger og Bekymringer skal jeg — som sagt — ikke besvære Dem med. Kun en eneste Ting maa jeg have Lov til at nævne. Vor Samtale fandt jo Sted paa Storeholt, og som De vistnok veed, er nu Gaard og Gods og alt lige til det gamle Bohave kommet paa fremmede Hænder, og mit Barn-domshjem er bleven lukket for mig. Det var et Salg i sidste Øjeblik for at undgaa Udpantning og Tvangsauktion. Jeg lægger ikke hele Ansvarer for Miseren paa min Brodersøn. Jeg veed godt, at den begyndte allerede i min Broders Tid — og maaske tidligere.“

„Ja, det er altsaa en gammel Historie,“ sagde Enslev utaalmodig. „Jeg veed ikke, hvorfor De fortæller mig alt dette.“

„Aa jo, for jeg synes, at denne triste Historie om en gammel Slægtsgaard, der i mere end hundrede Aar har været en Familjes Hjem og noget af en Helligdom for den, og som nu ved letsindig Sorgløshed og Sløseri er kommen i Hænderne paa en Person som Grosserer Søholm — jeg synes, at denne sørgelige Historie er som et Sindbillede paa vor hele selvforskyldte Elendighed. Tro mig, Enslev — der er rundt om i Landet mange, der i disse Tider har den samme knugende Følelse af Hjemløshed som jeg . . . mange, der sidder og fryser af Uhygge ved Tanken om, hvad Fremtiden vil bringe os!“

„Hvem er da denne Søholm?“ spurgte Enslev for at komme